

Mỹ thắng - Tàu thắng?

Sau đây là tóm tắt những gì mà Phóng Viên Via Hè ghi nhận được sau một châu cà-phê với mấy anh bạn có quan tâm đến Việt Nam.

Nếu như nước Mỹ có một tổng thống “bình thường” như Clinton, Bush, Obama.

Nếu như nước Tàu có một lãnh tụ “bình thường” như Giang Trạch Dân, Hồ Cẩm Đào.

Nếu như chỉ một trong hai nước này có một lãnh đạo đầy cá tính, nước kia không có.

Đàng này, vào thời điểm này, cả hai nước đều có hai cha nội “không giống ai”, cả hai đều có những hành động “phi truyền thống”, cả hai đều có cái ego [cái tôi] to đùng.

Vì vậy, từ hai tháng qua, thế giới đang đứng trước cuộc chiến thương mại Mỹ-Tàu cả ngàn tỷ đô-la chứ không phải chơi, khiến mọi người phải cầu nguyện sẽ không phải là màn dạo đầu cho cuộc chiến quân sự.

Thế thì kết quả của cuộc chiến tranh thương mại lần này là gì?

Theo kiểu “win-win” truyền thống của Mỹ, thì hai bên tìm cách thỏa hiệp, compromise, mỗi bên nhượng bộ một chút theo kiểu “ông mất cân giò bà thò chai rượu” để không ai bị mất mặt.

Nhưng không, đã bảo là phi truyền thống mà, cho nên kết quả lần này có nhiều phần chắc là được ăn cả, ngã về không, sẽ có một bên thắng lớn, một bên thua đậm.

(Phóng Viên Via Hè - Nếu Như, Giá Như)

Mỹ thắng - Tàu thắng? Ai thắng ai thua?

Chuyện Đất nước ta hiện nay rồi như canh hẹ, không ai đủ sức liệu toan nên mới nháp nha, nháp nhòm dòm quanh chú Sam, chú chệt, đặt giả thuyết, nếu như, giả như... Chờ thời!

“Nói láo mà chơi, nghe láo chơi

*Giàn dưa lún phún hạt mưa rơi
Chuyện đời chán hẳn, không thèm nhắc
Thơ thần nghe ma đọc mấy lời.”*

Nói dzậy là để an ủi nhau trong cơn vận bí chớ kẻ sĩ nước Việt ngày nay, dù nát vỏ cũng còn bờ tre, cũng bon chen nghị luận [luận]:

Gió Đông thổi bạt Gió Tây hay Siêu Quyền Lực Thế giới chia Năm Trung Cộng?

Có một quan điểm phổ biến cho rằng nếu thế kỷ 19 là của Châu Âu, thế kỷ 20 là của Mỹ và Châu Âu thì thế kỷ 21 sẽ là của Châu Á.

... Ngày nay, khi nói đến sức ảnh hưởng của phương Đông, người ta nghĩ đến Trung cộng và Ấn Độ, trong bài này chỉ đề cập đến Trung cộng – đế quốc mặt trời đỏ đang trỗi dậy nhanh chóng, hiện tại đã là nền kinh tế lớn thứ hai thế giới, là siêu cường hung tàn mới nổi của thế giới.

Nói tới ảnh hưởng của Trung cộng, cách nói phổ thông được nhắc đến nhiều nhất là khẩu hiệu “Trung cộng lãnh đạo thế giới”; trên thực tế thì Trung cộng cũng không thể lãnh đạo nổi chỉ mình Châu Á. Ở Châu Á, nhằm tranh đoạt địa vị lão đại ca châu lục với Hoa Kỳ và Nhật Bản, Trung cộng cao giọng tổ chức đàm phán sáu bên về vấn đề nguyên tử trên bán đảo Triều Tiên, can dự càng ngày càng nhiều các sự vụ của khối ASEAN, đi cùng với đó là các hành vi bành trướng đối địch với các quốc gia láng giềng trong khu vực dẫn tới sự đối địch và nghi kỵ của các quốc gia này với Trung cộng.

Hiện tại Trung cộng bốn bề thọ địch, gần như rơi vào trạng thái cô lập hoàn toàn. Ở phía Đông, Trung cộng [có] ý đồ tranh chấp quần đảo Senkaku đang được Nhật Bản quản lý từ hơn 100 năm qua, đẩy tình hình căng thẳng giữa hai quốc gia lên cao. Ở phía Nam, khu vực biển Đông, chính quyền Đảng cộng sản Tàu [có] ý đồ cướp đoạt các đảo nhỏ trong vùng biển này, xây dựng các đảo nhân tạo, tạo ra xung đột lâu dài và căng thẳng giữa Trung cộng với Việt Nam, Philippines, Đài Loan, Malaysia, Brunei và Đài Loan, đồng thời xung đột lợi ích với các quốc gia khác ở Châu Á Thái Bình Dương khác như Hoa Kỳ, Nhật Bản, Úc và Ấn Độ.

... Những hình ảnh tiêu cực của Trung cộng không những làm cho các quốc gia láng giềng lo ngại và đề phòng, thậm chí là các quốc gia có mối quan hệ hữu hảo với Trung cộng cũng đều phản cảm và bài xích.

Đài Loan, một hòn đảo hơn 36 nghìn Km² nằm cách bờ biển Phúc Kiến của Trung cộng 180km, từ trước đến nay luôn được chính quyền Đảng cộng sản Trung cộng xem là một bộ phận lãnh thổ của họ, nhưng tuyệt đại đa số người dân Đài Loan đều không tự coi họ

là một phần của Trung cộng. Đài Loan dân chủ đối ngược về quan niệm giá trị với Trung cộng độc tài; về kinh tế, tuy đang bị động dung nhập với kinh tế của Trung cộng, nhưng về chính trị thì không muốn nhìn nhận vị thế lãnh đạo của Trung cộng.

Hong Kong đã từng là thuộc địa của Anh Quốc, kể từ sau khi quay trở lại Trung cộng năm 1997 đã trở thành một bộ phận của Trung cộng, nhưng giới trẻ Hồng Kông hiện nay ngày càng mất kiên nhẫn và có ý thức chính trị hơn, đã công khai chỉ trích nguyên tắc “Một quốc gia, hai chế độ” mà Bắc Kinh đã hứa trao quyền tự trị cho đặc khu hành chính này đến tận năm 2047, từ chối ảnh hưởng mà Bắc Kinh áp đặt lên đặc khu hành chính này.

Tân Cương là một khu vực địa chiến lược giáp ranh với Trung Á và là nơi đặt đường ống dẫn dầu từ Kazakhstan giúp cho Bắc Kinh phần nào bớt lệ thuộc vào Trung Đông. Tân Cương cũng nằm trên “Một vành đai một con đường” giúp Trung cộng xâm nhập thị trường sang Trung Á. Năm 1933, người Uyghur đã giành độc lập tại Tân Cương và thành lập nước Cộng Hòa Đông Thổ (East Turkestan); nhưng đến tháng 10 năm 1949 thì quốc gia này bị Đảng cộng sản Tàu đưa quân cưỡng chiếm, sát nhập vào Cộng hòa Nhân dân Trung cộng và biến thành khu tự trị Tân Cương trên danh nghĩa. Số phận của người Uyghur tại khu tự trị Tân Cương cũng giống như người Tây Tạng sống ở Tibet – tuy cả hai có diện tích chiếm một phần ba nước Tàu – nhưng đang bị tiêu diệt dần dần bởi chính sách Hán hóa của Bắc Kinh và hiện trở thành một sắc dân thu hẹp dần trong hai khu tự trị này. Cả hai khu vực này hiện tại đang trong tình trạng bán thiết quân luật và cuộc phản kháng đẫm máu của người dân nơi đây với chính quyền Bắc Kinh vẫn đang tiếp tục.

Nói cách khác, sức ảnh hưởng của Trung cộng không đi ra khỏi biên giới nước này, thậm chí không với tới Hong Kong, miễn cưỡng bao phủ Tây Tạng và Tân Cương. Cái gọi là sức ảnh hưởng Trung cộng chỉ là hành động người si nói mộng, một khi ra nước ngoài, giống như tuyết tan dưới ánh mặt trời.

Thực tế, không chỉ là Hong Kong, Đài Loan, Tân Cương, Tibet [Tây Tạng] không thừa nhận mà ngay cả rất nhiều người Tàu cũng không tán đồng với chế độ chính trị và phương thức xã hội của chính nước này. Tháng 3 năm nay, Tập Cận Bình sửa đổi Hiến pháp 1982, huỷ bỏ quy định về nhiệm kỳ chủ tịch nước, dẫn tới phản ứng kịch liệt của dư luận Trung cộng. Sau 40 năm tiến hành cải cách mở cửa, Tập Cận Bình lại quay đầu xe đi ngược với xu hướng phát triển của quốc gia và thế giới, ý đồ đưa Trung cộng quay lại thời đại Mao Trạch Đông, điều này không thể thuyết phục được chính người dân Trung cộng.

Ngoại giao là cánh tay nối dài của nội chính. Vì thế một chính quyền không giảng đạo lý với người dân trong nước, không thể nào nói chuyện đạo lý phải quấy từ tế, không thể

nào tuân thủ luật chơi với các quốc gia khác; một chính quyền ra sức bức hại ngay cả với chính những công dân cùng dân tộc cùng dòng máu với chính mình thì không thể nào đối đãi tử tế với người dân các quốc gia khác.

... Sức ảnh hưởng của Trung cộng trên trường quốc tế đã được họ huênh hoang cho rằng đã tới mức độ “**gió Đông thổi bạt gió Tây**”? thì cho đến hiện tại lời nói huênh hoang này không cách nào trở thành sự thực. Trung cộng muốn trở thành một quốc gia có sức lãnh đạo toàn cầu, trỗi dậy cả về kinh tế và quân sự, cần vượt qua ba trở ngại sau:

- thứ nhất là tạo dựng hình tượng đạo đức quốc tế, tôn trọng các giá trị phổ quát của nhân loại như tự do, nhân quyền mà không phải là tìm mọi cách ngăn trở tiến trình dân chủ hóa Trung cộng;
- thứ hai, là tuân thủ pháp trị và các quy tắc luật pháp quốc tế, thực thi thương mại công bằng với các quốc gia khác;
- thứ ba, từng bước trở thành người bảo vệ và thúc đẩy hòa bình thế giới mà không phải trở thành kẻ lưu manh quốc tế, đem lại bất an sợ hãi cho toàn thế giới.

Trong tương lai, chỉ có một Trung cộng dân chủ hóa, hợp sức bắt tay cùng hai nền dân chủ lớn nhất Châu Á là Ấn Độ và Nhật Bản, cùng chung sức kiến tạo thì mới có thể làm cho thế giới thật sự cảm nhận được sức ảnh hưởng từ phương Đông.

Author: Trần Phú Không
Hồ Như Ý dịch
Source: Đàn Chim Việt
Posted on: 2018-05-18

“Trong tương lai, chỉ có một Trung cộng dân chủ hóa, hợp sức bắt tay cùng hai nền dân chủ lớn nhất Châu Á là Ấn Độ và Nhật Bản, cùng chung sức kiến tạo thì mới có thể làm cho thế giới thật sự cảm nhận được sức ảnh hưởng từ phương Đông.”

Ngồi trông chờ tên man di du mục chệt cộng tự dân chủ hóa không khác nào ngồi chờ “**thỏ mọc sừng, rùa mọc lông!**”

Hơn thế nữa vì tham vọng gôm thâu thiên hạ nên bên trong tóm thâu quyền lực, bên ngoài lũng đoạn bá quyền gây thù oán khắp nơi:

“Hiện tại Trung cộng bốn bề thọ địch, gần như rơi vào trạng thái cô lập hoàn toàn. Ở phía Đông, Trung cộng [có] ý đồ tranh chấp quần đảo Senkaku đang được Nhật Bản quản lý từ hơn 100 năm qua, đẩy tình hình căng thẳng giữa hai quốc gia lên cao. Ở phía Nam, khu vực biển Đông, chính quyền Đảng cộng sản Tàu [có] ý đồ cướp đoạt các đảo nhỏ trong vùng biển này, xây dựng các đảo nhân tạo, tạo ra xung đột lâu dài và căng thẳng giữa Trung cộng với Việt Nam, Philippines, Đài Loan, Malaysia, Brunei và Đài Loan, đồng thời xung đột lợi ích với các quốc gia khác ở Châu Á Thái Bình Dương khác như Hoa Kỳ, Nhật Bản, Úc và Ấn Độ.”

Trong tình trạng như vậy, con gấu đỏ chết làm thế nào vươn vây thành con rồng đỏ cho được?

Trái lại, triển vọng bị các quyền lực thế giới hợp lực trừ khử tham vọng bá quyền của hán ngụy nhiều hơn.

SIÊU QUYỀN LỰC THẾ GIỚI CHIA 5 TRUNG CỘNG

Gần đây, một vài trang mạng loan tải những bản tin về nhóm siêu quyền lực Mỹ và Thế giới mệnh danh nhóm Bilderberg.

Một trong các bản tin có đoạn kết hoành tráng như vậy: “Phiên họp ngày 5 và 6-6-2014 tổ chức tại Watford ở Anh quốc cho phép Nhật Bản thay đổi điều 9 Hiến pháp để liên minh quân sự với các quốc gia khác trong mục đích cùng tự vệ. Phiên họp này cũng quyết định thay đổi trật tự tại Á Châu–Thái Bình Dương, mà trong đó có thể chia nhỏ Trung cộng thành lõi 5 quốc gia để tránh hậu họa cho thế giới! (<http://www.zapaday.com/event/.../Annual+...html>)

Đó là lý do tại sao có các cuộc nổi dậy của những khu tự trị Tân Cương, Nội Mông, Tây Tạng và gần đây nhất là cuộc biểu tình của trên 500,000 người dân Hong Kong (cách mạng dù) nhân kỷ niệm ngày Anh quốc trao trả Hong Kong cho Trung cộng! Ai tổ chức biểu tình lớn như vậy? Đó là Siêu Quyền Lực!

Khi Thượng viện Hoa Kỳ ra Nghị quyết đòi Trung cộng rút giàn khoan thì có nghĩa là lệnh thông báo chiến tranh. Trung cộng đã hung hăng cản lệnh bằng cách tuyên bố cảnh cáo Hoa Kỳ không được can thiệp vào Biển Đông và Biển Hoa Đông nơi Trung cộng [đang] tranh chấp với Nhật Bản.

Nhưng đã muộn rồi; Tập Cận Bình không còn dám liên minh với đồng minh duy nhất là Bắc Triều Tiên, nên đã vừa đi qua Nam Hàn mong có thể nối kết với Nam Hàn để tồn tại trong khu vực!

Trong khi đó, Nhật được Siêu Quyền Lực cho tăng cường sức mạnh quân sự để liên minh phòng thủ cùng đối đầu với Trung cộng; Nhật ký Hiệp ước tuần qua về tàu ngầm với Úc, viện trợ cho Philippines, Việt Nam.

Mỹ cảnh cáo rằng, nếu Trung cộng còn hung hăng thì sẽ không tránh khỏi cuộc chiến tranh với các quốc gia trong khu vực. Tổng thống Barack Obama đã nói thẳng vắn bài sẽ đánh sập Trung cộng, và đó là lý do Trung cộng phải gấp rút kéo giàn khoan HD-981 ra khỏi vùng biển của Việt Nam ở gần Hoàng Sa vào ngày 15-7-2014 để đưa về neo đậu tại vùng biển gần đảo Hải Nam của Trung cộng! (VietPressUSA)."

Trong chính trị học, học thuyết âm mưu (Theory of conspiracy) được xem như tài liệu tham cứu ngoại khóa, bởi vì nó lẫn lộn giữa sự kiện có thật và giả thuyết có khi hoang đường. Thường khi các nhà chủ trương thuyết âm mưu lấy một sự kiện có thật rồi gán cho nó ý nghĩa theo cách giải đoán của họ. Tuy vậy, có nhiều trường hợp họ giải đoán đúng. Thành ra nhiều người tò mò vẫn thích thú và tin vào cách giải đoán theo học thuyết âm mưu hấp dẫn là trên thế giới có một tổ chức "Siêu Quyền Lực" thống trị!

Bây giờ thử xem câu chuyện về Trung cộng bị chia cắt ra lối 5 mảnh là từ đâu? Hoặc do thực trạng chính trị xã hội tự thân, hoặc do "Siêu Quyền Lực" quyết định.

Tháng 5-2011, trong một cuộc phỏng vấn với Jeffrey Goldberg tại văn phòng Bộ Ngoại giao, ngoại trưởng Hillary Clinton tuyên bố chắc nịch: "*Chế độ Tàu tiết nhiên sụp đổ. Bọn lãnh đạo chạy quanh như điên!*" (*Chinse system is doomed. Its leaders on a fool's errand!*).

Không lẽ ngoại trưởng của đại cường Hoa Kỳ như bà Hillary Clinton mà lại đi nói một câu khinh xuất như vậy? Nó phải là quan điểm chính thức của chính phủ Mỹ.

Đó là sự kiện thực tế. Bây giờ là phân tích, dự đoán:

Gordon Chang, tác giả "*The coming collapse of China*" nổi tiếng, khẳng định trong một bài viết: "*Đảng cộng sản Trung quốc chắc chắn sụp đổ trong năm 2012*". Dự đoán này đã sai, nhưng vẫn trích dẫn ra đây để cho thấy có học giả nhìn vấn đề Trung cộng sụp đổ theo thời gian tính từng năm chứ không phải trong tương lai dài hạn.

Một vị khác là ông Minxin Pei, Giáo sư Claremont Mc Kenna College, viết trên báo Wall Street Journal rằng: "*Nếu như lịch sử cung cấp chỉ dấu nào đó thì đảng cộng sản Trung quốc sắp đi vào thập kỷ khủng hoảng và có lẽ thời gian còn lại nhiều lắm là 10-15 năm nữa.*" (*The Chinese Communist Party has governed for 62 years. If history offers any guidance, it is about to enter its crisis decade, and probably has at most 10-15 years left on its clock.*)

Tóm lại, theo sự phân tích của các nhà nghiên cứu Mỹ gốc Hoa nhận định về nước gốc Tàu của họ thì đều đi đến kết luận là: **Sớm muộn gì Tàu cộng cũng sụp đổ!**

Bây giờ là các sự kiện hiện tại. Báo chí Hong Kong phân tích về việc Trung cộng đưa giàn khoan xâm phạm thềm lục địa Việt Nam và đi tới kết luận về việc Trung cộng sẽ sụp đổ trong năm 2016 như vậy:

“... báo điện tử The Epoch Times cuối năm rồi có đăng tải bài đúc kết khá xúc tích bài báo của tạp chí Frontline, với tựa đề, ‘China and Party Will Collapse by 2016, Says Hong Kong Media,’

Tại sao Trung cộng có thái độ khiêu chiến như vậy với mục đích gì? Nhiều chuyên viên về các vấn đề Trung cộng đã từng nhận định mỗi khi Trung cộng đối đầu với những bất mãn và chống đối trong nước có nguy cơ bùng nổ lớn, thay vì giải quyết, Bắc Kinh thường hóa giải bằng những chính sách, hành động đối ngoại, kể cả khơi dậy những biến cố lịch sử xa xưa, như những tội ác trong chiến tranh của Nhật Bản, chẳng hạn, để kích động lòng yêu nước của dân chúng, đặc biệt của giới trẻ để vùi lấp những vấn đề trong nước hay rạn nứt trong nội bộ của đảng cộng sản. Mà vấn đề của Trung cộng thì vô số, và nghiêm trọng tới độ có thể đe dọa tới sự sống còn của chế độ và đảng CSTQ.

Theo Frontline, kinh tế Trung cộng sẽ là bộ phận sụp đổ đầu tiên, vào năm 2014; năm 2015 ‘hệ thống chính trị’ của Đảng CS sẽ bị phá nát; và vào năm 2016, toàn thể xã hội sẽ tan rã, bài báo viết, dựa vào những tiền lệ của lịch sử. Chỉ cần một tác nhân vừa đủ lớn, sự suy sụp có thể diễn ra sớm hơn thế nữa, bài báo tiếp.”

Trên đây là sự nghiên cứu, phân tích, giải đoán.

Để kết thúc xin ghi thêm vài sự kiện tâm linh, huyền bí:

“Dự ngôn về thời gian kết thúc của ĐCS TQ”

Có một cao nhân trong dân gian tiết lộ rằng, từ văn hóa thần truyền có thể biết được thời gian kết thúc của ĐCS TQ, nhưng nhất định phải dùng kiểu chữ phồn thể của chữ “cộng sản đảng” mà đoán:

Cộng (共): gồm 2 chữ 廿 (20) và 八 (8), tức là 28 năm, là thời đại cộng sản của Mao, là thời đại “vạn lý hương” của người nghèo (chỉ việc trung cộng ca ngợi người nghèo, đề cao giai cấp bản nông).

Sản (産): mười tám năm (6(六)+7(七)+5(五)), là thời chụp giật của Đảng, xem trọng tiền bạc, thời đại mà “tiền có thể sai khiến cả ma quỷ”.

Đảng (黨): hai mươi năm, là thời đen tối của Giang, dùng quyền lực và tiền bạc trấn áp, lừa dối nhân dân nghèo khổ.

Phải chăng cao nhân dân gian đã tiết lộ, ĐCSTC sẽ kết thúc sau 66 năm: kết thúc trong thời gian từ 01/10/2014 đến 01/10/2015. Từ 07/1999, thỏa mạt rọp trời Pháp Luân Công 42 tháng, sau đó trong bóng tối lại đàn áp tàn khốc 12 năm (tính đến thời điểm này), có thể nói thời hủy diệt ĐCSTC đã tới.

“Tàng thạch tự” ở Quý Châu cảnh báo “Trời diệt Trung cộng”

Vào tháng 6 năm 2002, một “tàng tự thạch” (tàng đá mang chữ) đã được phát hiện tại tỉnh Quý Châu, nước Tàu; trên tàng cự thạch có 6 chữ Trung cộng, khắc nổi trên mặt đá, “Trung quốc cộng sản Đảng vong” (nghĩa là “Đảng cộng sản Trung cộng diệt vong”).

SỰ PHỤ TRUNG CỘNG DIỆT VONG CHÚ NHỎ VIỆT CỘNG ĐI VỀ NƠI ĐÂU?

Trong bài viết “**Việt Nam Đi Về Đâu?**”, có độc giả ghi lời bình:

***“Đừng mơ toàn vẹn non sông
Chừng nào đảng vẹt còn dè dặt
Việt Nam chỉ có về Tàu mà thôi!”
Bây giờ Tàu công diệt vong rồi
Chú nhỏ Việt cộng trôi về nơi nao?***

Dân tộc Việt Nam, với niềm kiêu hãnh của nòi giống Lạc Việt hùng cường Lạc Long, trong trường kỳ lịch sử chưa bao giờ ngồi chờ sung rụng.

Trong dòng lịch sử trên bốn ngàn năm, dân Việt, con cháu Bà Trưng, Bà Triệu, Lê Lợi, Quang Trung bao giờ cũng tự mình chiến đấu đánh đuổi Tàu xâm lăng, giữ nước và dựng nước.

Lần này thì cũng vậy, tất cả hãy vùng lên, giành lại quyền Tự quyết Dân tộc, Chủ quyền Quốc gia, liên minh với Mỹ, Nhật và các nước Đông Nam Á, chờ khi Tàu cộng sụp đổ, thâm hồi lại giải đất biên cương, Ái Nam Quan và thác Bản Giốc – Vịnh Bắc Bộ và... Thâm hồi hai mảnh Việt Nam trôi giạt trên Biển Đông Hoàng Sa – Trường Sa trở về Đất Mẹ Việt Nam.

Từ đây giang san thu về một mối, toàn dân đoàn kết xây dựng, tô điểm lại giang san gấm vóc của tổ tiên:

*Hoàng Liên Sơn xinh như gấm dệt
Trường Sơn hùng vĩ ngạo nghễ
Phù sa Cửu Long, ruộng ngọt phương Nam
Giải đất hình rồng rạng rỡ bên bờ Biển Đông*

Nguyễn Nhơn

12/8/2018

(Viết lại nhân 19 tháng 8, Cách Mạng Mùa Thu)

Nguồn: Internet eMail by Nguyễn Nhơn chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, August 13, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*